

[Udenrigsministeren.]

relsen og i rådet for internationalt udviklingsamarbejde, og en særlig arbejdsgruppe nedsat af rådet har udarbejdet en rapport om problemer i forbindelse med revisionen. Konklusionen af disse drøftelser og den omtalte rapport er, at en omfattende lovrevision som den, der fandt sted i 1971, ikke er nødvendig. Regeringen er enig i denne opfattelse.

Når regeringen nu fremlægger dette forslag til revision af loven, skyldes det derfor alene lovens egen revisionsklausul, i henhold til hvilken forslag til revision skal fremsættes i folketingsåret 1975-76. Samtidig benyttes lejligheden til at bringe loven i fuldstændig overensstemmelse med den udvikling, som dansk udviklingsbistand er undergået siden 1971-lovens ikrafttræden.

Det her fremlagte lovforslag begrænser sig da i al væsentlighed til teknisk prægede justeringer af eksisterende bestemmelser. Jeg vil med hensyn til ændringsforslagene tillade mig at henvise til lovforslagets bemærkninger og i min tale her begrænse mig til nogle mere principielle kommentarer.

Det er ubestrideligt, at man i lov om internationalt udviklingsamarbejde har haft og fortsat vil have en fornuftig ramme om og et godt redskab for dansk udviklingsbistand.

Lovens formålsparagraf har været kritiseret for at give udtryk for en ensidig økonomisk tankegang, fordi den synes at gøre økonomisk vækst til et overordnet element i bistandsmålsætningen. Jeg vil gerne her klart slå fast, at denne kritik hviler på et forkert grundlag. Økonomisk vækst, social fremgang og politisk uafhængighed er uadskillelige elementer i den udviklingsproces, regeringen ønsker at fremme gennem den danske bilaterale og multilaterale udviklingsbistand. Således må formålsparagrafens tekst forstås. Der er derfor ikke behov for at ændre paragraffen.

Samarbejdet med udviklingslandene kan lykkeligtvis i stigende grad baseres på gensidigt forpligtende aftaler, hvori bistanden dog fortsat er et væsentligt element. Lad mig som eksempel herpå nævne den mellem EF og 46 udviklingslande indgåede aftale, den såkaldte Lomékonvention, hvis hovedformål er at sikre udviklingslandene stabile eksportindtægter og samtidig stabile priser i

køberlandene. Jeg er overbevist om, at denne konvention vil danne mønster for lignende aftaler i fremtiden. FN's 6. og 7. ekstraordinære generalforsamling, hvor man drøftede den internationale økonomiske balance mellem rige og fattige lande, peger i samme retning.

Alligevel er behovet for udviklingsbistand i ordets traditionelle mening større end nogen sinde. Den økonomiske verdenskrise har ikke mindst ramt udviklingslandene hårdt. De må på én gang kæmpe med stærkt stigende importpriser og svigtende afsætning af deres egne produkter. Der vil derfor i en ubestemt årrække fortsat være et udtalt behov for både traditionel bistand og bistand indbygget i mere eller mindre gensidigt forpligtende aftaler.

Det forhold er der taget højde for ved lovrevisionen, ligesom regeringen ved sin bistandsplanlægning tager udgangspunkt i denne kendsgerning. Regeringen ønsker derfor, at den statslige bistand, der i indeværende finansår beløber sig til godt 1 mia. kr., skal udgøre en stadig større andel af bruttonationalproduktet, således at Danmark i 1979-80 kan nå det mål på 0,7 pct. af bruttonationalproduktet, som sattes på FN's 25. generalforsamling i 1970, og som er indeholdt i den 5 års plan, der er forelagt her i tinget i foråret.

Jeg vil gerne i den forbindelse understrege, at det fortsat er regeringens agt at fordele bistandsmidlerne med nogenlunde lige store andele til multilateral og bilateral bistand. Jeg må dog her pege på, at de stigende administrative byrder, som er en følge af de øgede bistandsbevillinger og nye bistandsaktiviteter, ikke fortsat vil kunne bæres af den nuværende bistandsadministration i udenrigsministeriet. Siden lovens vedtagelse i 1971 er bevillingerne blevet fordoblet, uden at administrationsstaben er blevet forøget med så meget som en eneste ekstra medarbejder. Dette forhold kan bevirke en uønsket forskydning i retning af en forøgelse af den multilaterale bistand med det resultat, at en større del af midlerne går til dyrere international administration.

Der har fra forskellig side været rejst kritik af, at lov om internationalt udviklingsamarbejde indeholder bestemmelser om statsstøtte til danske virksomheders investeringer i og salg til udviklingslandene.